

Дишката. Тия маслинки сж бая сухички, едва ги преглъщамъ... Не сж били натопени въ зехтинъ!

Къосето. Ти видѣ хлѣбъ и сирене, та чакъ маслините не ти харесватъ! Знаешъ ли по настъ, въ Карлово, какъ единъ си намираше зехтинъ, за да опържи жена мурибата, която той самъ ловѣше?

Хъшоветѣ. Разправи де!

Къосето. Много просто. Ходѣше нощемъ да обира колкото масло е останало по кандилата въ гробищата... (Къмъ Дишката). Ако ти стиска, върви и ти!

Единъ хъшъ. У-у-у безбожникъ!

Иванъ Дългиятъ. Ти мълчи, че си новъ и не ги разбирашъ тия работи. Чункимъ и ние не си купихме миналата недѣля хлѣбъ пакъ по такъвъ подобенъ начинъ. (Става и представя). Сложихме на една табличка две восъчни свѣщи и малко тимиянецъ... Азъ тръгнахъ напредъ, Къосето и Дишката подире ми. Увесили носъ, важни, важни... Где кого срещнемъ, казваме, тъй, издълбоко: Богъ да прости... Ако нѣкой ни попита: Кой е умрѣлъ? Отговаряме: Единъ старъ народенъ българинъ, който се е билъ съ турцитѣ цѣли десетъ години! И хората даватъ... (Всички се смѣятъ, а заедно съ тѣхъ и Ботевъ, който прибира листоветѣ си и съ нѣколко скока се спуща надолу по стълбитѣ).

Ботевъ. Де съ табла, де съ тимиянецъ, де съ букви и хартия, пакъ не оставаме гладни! Дръжте се, момчета! (Дръпва нѣкому ухото, другиму потупва гърба, нѣкого леко по-сритва). По-добре на вестници да ядешъ, ама да не си длъженъ да правишъ мили очи нѣкому! (Сѣда и яде съ тѣхъ).

Къосето. Абе тя и трапезата на Евлогий Георгиевъ нѣма да ни приседне, ама нали сме свикнали вече на сиромашъта! Ти поне, бай Христо, си имъ роднина. Не отивашъ баремъ веднажъ да се пооблажишъ. Па може да даде нѣщо и за вестника, за оржжие. . .

Ботевъ. Той дава и безъ това. . . А азъ нѣма какво да диря на трапезата му. Тя чорбаджийската пасмина е козя краста! Щомъ имъ ядешъ на софрата, щомъ имъ влѣзешъ въ кжщата, отведнажъ, безъ да се усѣтишъ, ставашъ като тѣхъ, молепчвашъ се. Нали и азъ ходихъ веднажъ въ дома на владиката. . .

Ив. Дългиятъ. Ха! Снощи идва госпожа Венета. . . Каза, че днесъ пакъ ще намине. Владиката заминалъ по Европа и сега тя може да излиза.

Дишката. Бай Христо! Ще те попитамъ нѣщо. . . ама. . . да се не разсърдишъ. И ние чуваме нѣщо. . . Вѣрно ли е?

Ботевъ. Яжъ тамъ и не се мѣси въ чуждитѣ работи. Дишка! Па мѣри залъцитѣ си, че устата ти ужъ малки, ама гълташъ хапки като половинъ керемиди!